

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.361/2010/8. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a **2011. évi április hó 15. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indított pótmagánvádas büntető ügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. évi szeptember hó 14. napján kihirdetett B. 333/2009/32. sorszámú ítéletét I.r. és II.r. vádlottak tekintetében **helybenhagyja**.

A pótmagánvádlót kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 11.250 (tizenegyezer-kettőszázötven) forint állam javára történő megfizetésére.

I n d o k o l á s:

A pótmagánvádló képviselőjében az ügyvéd által törvényes határidőben, 2008. évi április hó 18. napján benyújtott vádindítvány alapján eljárva a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. évi szeptember hó 14. napján kihirdetett B. 333/2009/32. sorszámú ítéletével I.r. vádlottat az ellene hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette (Btk.226.§-ának (1) bekezdése), és II.r. vádlottat pedig az ellene bűnsegédként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette (Btk.226.§-ának (1) bekezdése) miatt emelt vád alól - bűncselekmény hiányában - felmentette.

Az első fokú bíróság kötelezte a pótmagánvádlót az eljárás során felmerült 131.747 forint bűnügyi költség állam javára történő megfizetésére.

- o - o -

Az ítélet ellen a pótmagánvádló jelentett be fellebbezést, mindkét vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítása végett.

A pótmagánvádló jogi képviselője csatlakozott a fellebbezéshez.

I.r. és II.r. vádlottak, valamint védőjük az ítéletet tudomásul vette.

A pótmagánvádló jogi képviselője írásbeli indokolásában és a nyilvános ülésen tartott perbeszédében is az első fokú határozat ténymegállapításai részletes

elemzésével kifogásolta a megyei bíróság mérlegelő tevékenységét, valamint kétségbe vonta a vádlottak által végrehajtott intézkedés szakszerű és jogszerű voltát. Vitatta, hogy elkerülhetetlen lett volna a testi kényszer. Beadványa mellékleteként becsatolta azon fényképek egy példányát, amelyek az iratok között rendelkezésre álltak és amelyekkel az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldalán már foglalkozott.

Mindkét vádlott bűnösségének megállapítására és velük szemben felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

A pótmagánvádló felszólalásában csatlakozott a képviselőjéhez, kitérve arra is, hogy házastársát nagyon megviselték a történetek.

A vádlottak védője azzal érvelt, hogy a rendőrségi törvény, illetve szolgálati szabályzat rendelkezései optimális helyzetre tartalmazzanak rendelkezéseket, s ebből adódóan szituációtól függ, hogy az adott helyzetben valamennyi előírás végrehajtható-e. Álláspontja szerint a pótmagánvádlóval szemben a vádbeli időben szakszerű és jogszerű rendőri intézkedés zajlott, amelynek egyébként nevezett végig ellenállt. Védencei nem követtek el bűncselekményt, emiatt az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

- o - o -

A pótmagánvádlónak a vádlottak bűnösségének megállapítására irányuló fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla felülbírálván az első fokú ítéletet és az azt megelőző eljárást megállapította, hogy a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság túlnyomórészt a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság észlelte, hogy a megyei bíróság megszegte a Be. 324. §-ának (1) bekezdés c/ pontjában foglalt rendelkezést, amikor a fellebbezési jogra történt kioktatás után önálló fellebbezési jogot biztosított a pótmagánvádló jogi képviselőjének. A hivatkozott törvényhely ugyanis kizárólag a pótmagánvádlót jogosítja fel perorvoslat bejelentésére, míg a pótmagánvádló képviselőjének nem biztosít erre lehetőséget.

Megállapítható azonban, hogy az ügydöntő határozat ellen maga a pótmagánvádló is fellebbezést jelentett be, sőt ő jelölte meg a perorvoslat irányát.

Ezen túlmenően helytelenül járt el az elsőfokú bíróság amikor megengedte, hogy a tanúként kihallgatni kívánt pótmagánvádló a vádlottak kihallgatásakor a tárgyalóteremben jelen legyen.

A Legfelsőbb Bíróság 5/2009. számú jogegységi határozata értelmében a pótmagánvádló részben gyakorolja az ügyész jogait, ugyanakkor az elbírálandó ügy sértettjeként tanúvallomást tehet. Értelemszerű, hogy a pótmagánvádló tanúkénti kihallgatása esetén a Be-nek a tanú vallomástételére vonatkozó rendelkezései betartásával kell eljárni.

A Be. 284.§-ának (2) bekezdés c/ pontja szerint a tanúkenti kihallgatandó sértettnek a vád ismertetését követően, illetve a polgári jogi igény érvényesítésére vonatkozó igénye ismertetése után el kell hagynia a tárgyalótermet.

A 2010. évi április hó 29. napján tartott tárgyalásról készült 21./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint (1-8. oldalak) a pótmagánvádló nemcsak a tárgyalás kezdetétől töretlenül a tárgyalóteremben tartózkodott, de saját tanúkenti kihallgatásának megkezdése előtt - részben a vádlott-társ távollétében - kérdéseket is intézett a vádlottakhoz.

Megállapítható azonban, hogy mindkét hivatkozott esetben csupán olyan (a Be. 375.§-ának (1) bekezdése szerinti) relatív eljárási szabálysértés történt, amely nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, s emiatt az elsőfokú ítéletet nem kellett hatályon kívül helyezni.

Az elsőfokú bíróság eljárása során az egyéb perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

- o - o -

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A vádlottak tagadták a bűncselekmény elkövetését.

Rájuk nézve a pótmagánvádló és házastársa tettek tanúként terhelő vallomást.

Az elsőfokú bíróság alapos bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során kihallgatta a vádlottakat, a tanúkat, meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőt, valamint bizonyítás anyagává tette a rendelkezésére álló, valamint általa beszerzett okiratokat.

Helytállóan észlelte az első fokú bíróság, hogy a történeteket közvetlenül és folyamatosan észlelő tanú 1. és tanú 2. tanúk vallomása csupán a rendőri bántalmazás ténye tekintetében volt egybehangzó, előadásuk részletei azonban lényeges (mindkettőjükénél hasonló irányú) eltéréseket mutattak.

Tanú 1. maga is többféle előadást tett megbilincselésének körülményeit illetően, azaz, hogy álló helyzetben vagy földre kerülése után került-e erre sor.

Tanú 2. tanútól eltérően tanú 1. nem tett említést róla, hogy I. r. vádlott fogsérülése keletkezésekor elhangzott-e ezzel kapcsolatban a vádlottak részéről valamilyen őt érintő kijelentés vagy sem.

Vallomásuk abban sem volt egybehangzó és következetes, hogy a sértett bakancssal történt torkon rúgását a vádlottak valamelyikének, vagy rajtuk kívül álló személynek tulajdonították-e.

Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a pótmagánvádló és hozzátartozója vallomásával szemben a vádlottak vallomása, a kihallgatott további

tanúk vallomása, aggálytalan orvosi szakvélemény és szakértői nyilatkozat, valamint okirati bizonyítékok alapulvételével állapította meg.

Ítéletében (a harmadik oldal utolsó bekezdésétől a 9. oldal hatodik bekezdéséig terjedően) igen részletesen elemezte a bizonyítékokat és meggyőző, logikus magyarázatát adta annak, hogy miért nem a pótmagánvádló terhelő előadását fogadta el a tényállás alapjául.

Megállapítható azonban, hogy ítélete tényállásában az elsőfokú bíróság nem rögzítette, hogy a sértettnek a vádbeli rendőri intézkedés során milyen sérülései keletkeztek. A határozat indokolásában ugyan részletesen foglalkozott a pótmagánvádló által elszenvedett sérülésekkel, ezek azonban olyan tények, amelyeknek az ítélet tényállása részét kell képezniük.

Ezért a másodfokú bíróság - a Be. 352.§-ának (1) bekezdés a/ pontja alapján - az elsőfokú ítélet tényállását a rendelkezésre álló iratok alapján azzal egészíti ki, hogy a pótmagánvádló 2007. július 4. napján 17 óra 58 perckor sürgősségi betegellátás kapcsán történt vizsgálatokor észlelte alapján a bal halántéki területen horzsolásos jellegű lágyrész-sérülést szenvedett el, valamint alsó és felső szájszéle felrepedt (az orvosszakértő O.sz. 764/2008. számon 2008. február 13. napján előterjesztett szakvéleménye).

Ezen túlmenően a bal járomcsont vetületében és bal csuklótájon horzsolásos lágyrész-sérülése is keletkezett (az orvosszakértő tárgyalási nyilatkozata 21./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 16. oldala).

Ezen sérüléseket érintően helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy azok külön-külön és együttesen is nyolc napon belül gyógyultak.

A Be. 351.§-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényre, bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

A jelen ügyben a másodfokú eljárásban új bizonyítékra nem hivatkoztak, konkrét megalapozatlansági okot sem jelöltek meg.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás mentes a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében írt hiányosságtól, így a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

Emiatt az eltérő tényállás megállapítására, lényegében a bizonyítékok újraértékelésére irányuló pótmagánvádlói fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottakat az ellenük hivatalos eljárásban (II.r. vádlott által bűnsegédi minőségben) elkövetett bántalmazás büntette miatt emelt vád alól a - a Be. 6.§-ának (3) bekezdése a./ pontjára figyelemmel, a Be. 331.§-ának (1) bekezdése alapján, - bűncselekmény hiányában felmentette.

A Btk. 226.§-ában írt bűncselekményt az a hivatalos személy követi el, aki hivatalos eljárása során mást tetteleg bántalmaz.

A vádlottak közül I.r. vádlott rendőrként a Btk. 137.§-ának (1) bekezdés I/ pontja szerinti hivatalos személy volt. Ezen túlmenően vezénylés alapján látott el járőrszolgálatot, amikor állampolgári bejelentés hatására és az ügyelet küldésére a helyszínen megjelent, - ekként hivatalos eljárásban cselekedett.

A Btk Kommentárjában írtak szerint, ha a hivatalos személy jogszerűen alkalmaz testi kényszerít, illetve kényszerítő eszközöket, akkor a külső megjelenésében tettleges bántalmazásnak látszó cselekménye sem jogellenes. A kényszerítő eszközök indokolatlan, törvényes feltételek hiányában történő alkalmazása viszont tényállásszerű tettleges bántalmazás.

Helyesen járt el a megyei bíróság, amikor azt vizsgálta, hogy a vádlottak - nyilván elsősorban I.r. vádlott - jogszerűen alkalmaztak-e testi kényszerít és más kényszerítő eszközt.

Ennek során helytállóan utalt a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvényre, hivatkozása azonban kifejtésre szorul az alábbiak szerint:

A törvény **11.§-ának (1) bekezdése** szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak - az e törvényben foglaltak figyelembevételével - engedelmeskedni, a közbiztonságot és a belső rendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.

Ebből adódóan a vádbeli intézkedés nem volt önkényes, arra parancsnak minősülő utasítás folytán került sor, mert a járőr számára az ügyelet részéről történő küldés ilyen kötelező erővel bír.

A **13. §** értelmében a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha olyan tény vagy körülményt észlel, illetőleg hoznak tudomására, amely rendőri beavatkozást igényel. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Ennek alapján I.r. vádlottnak kifejezetten intézkedési kötelezettsége volt.

A **15.§** az arányosság követelményét fogalmazza meg, miszerint a rendőr nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, valamint több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az arányosság követelménye sem sérült a vádbeli intézkedés során.

A 16. § szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén alkalmazhat. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Megállapítható, hogy csupán addig alkalmaztak kényszerítő eszközt a sértettel szemben, amíg nem sikerült őt a rendőrségi gépjárműbe beültetni. Ekként a kényszerítő eszköz alkalmazására időbeli túllépés nélkül került sor.

A 17.§ (2) bekezdése alapján a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére - amint ez lehetséges, - segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

A hivatkozott törvényhellyel összhangban gondoskodtak az intézkedés befejezését követően a pótmagánvádló orvosi ellátásáról.

Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott 19.§ (1) bekezdése szerint a jogszabályok végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik, - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. A (2) bekezdés alapján a rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

A vádbeli rendőri intézkedés kapcsán - az irányadó tényállás alapján - a sértettnek fel kellett ismerni, hogy vele szemben rendőri intézkedés zajlik és nem volt rá kellő oka, hogy annak jogszerű voltát kétségbe vonja.

A pótmagánvádló azt állította, hogy a környéken árendőrökről elterjedt szóbeszéd miatt vonta kétségbe az általa felismerten rendőri egyenruhát viselő l.r. vádlott hivatalos személy mivoltát. Ennek alátámasztására a pótmagánvádló a fellebbezésében egy általa becsatolt és hivatkozása szerint 2010. január 8. napján megjelent újságcikkre hivatkozik. A hivatkozott újságcikk semmiképpen nem lehet alkalmas a pótmagánvádló vallomása alátámasztására, az általa sérelmezett, 2007. nyarán, azaz két és fél évvel a sajtótermék megjelenését megelőzően megvalósított cselekmény kapcsán.

Amennyiben a pótmagánvádló a vele szemben fogatosított rendőri intézkedést sérelmezte, ellene legfeljebb annak befejezését követően élhetett volna panasszal.

A 20. § szerint a rendőrt az intézkedése során az egyenruhája és az azonosító jelvénye vagy a szolgálati igazolványa igazolja. A rendőr az intézkedés befejezése után az intézkedés alá vont személy kérésére köteles az azonosító jelvényének

számát közölni vagy szolgálati igazolványát felmutatni, a nevét és a szolgálati helyét megjelölni.

Az I.r. vádlott egyenruhája és azonosító jelvénye intézkedése során látható volt, s már az intézkedés közben felmutatta szolgálati igazolványát is. Ez arra utal, hogy a helyzet minél célravezetőbb megoldására törekedett.

Ugyanakkor a hivatkozott törvényhely értelmében egyrészt a rendőr igazolására az egyenruha és azonosító jelvény éppúgy megfelel, mint a rendőri igazolvány, - másrészt az intézkedés alá vont személy csak az intézkedés befejeztével kérhette volna, hogy az intézkedő rendőr igazolja magát.

A **29. §** értelmében a rendőr feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát meg kell állapítania. Az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosság igazolására elsősorban a személyi igazolvány szolgál, elfogadható továbbá minden olyan okirat, amelyből az igazoltatott kiléte hitelt érdemlően megállapítható. A rendőr az általa ismert vagy más jelenlévő ismert kilétű személy közlését is elfogadhatja igazolásként. Az igazoltatás megtagadása esetén az igazoltatott e célból feltartóztatható, az igazoltatás sikertelensége esetén előállítható.

A **33.§-ának (2) bekezdése** alapján a rendőr a közbiztonság érdekében a hatóság vagy illetékes szerv elé állíthatja, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni vagy az igazolást megtagadja.

A **39. § (1) bekezdése** szerint a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül is beléphet, illetve behatolhat, ha az előállítás a törvényben meghatározott egyéb okból szükséges.

A pótmagánvádló többszöri felhívás ellenére sem volt hajlandó személyazonosságát igazolni, így előállítására okot adott. A törvényben meghatározott előállítás végrehajtása érdekében pedig a törvény feljogosítja a rendőrt - hatósági határozat nélkül is - magánlakásba történő behatolásra.

A **47.§** értelmében a rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

A **48. §** szerint- egyebek mellett - a személyi szabadságában korlátozni kívánt személy támadásának megakadályozására, illetve ellenszegülésének megtörésére alkalmazhat a rendőr bilincset.

Megállapítható, hogy a sértett a rendőri intézkedésnek még az eljáró rendőrök által kért erősítés megérkezésekor is ellenállt, ezért a megbilincselte pótmagánvádlót testi kényszerrel kellett a rendőrségi gépjárműbe beültetni.

Észlelte az ítélőtábla, hogy a megyei bíróság ítélete és a pótmagánvádló jogi képviselőjének beadványa egyaránt a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007.(XII.23.) IRM számú rendeletre hivatkozik. Ez a rendelet azonban csak a cselekmény elkövetése után, 2008. év január hó 1. napján lépett hatályba.

Az I.r. vádlott magatartásának jogszerűségét ebből adódóan a vádbeli időben hatályos 3/1995. (III.1.) BM rendelet alapján lehet vizsgálni.

E rendeletből a következőket szükséges kiemelni:

A **7.§ (3)-(4) bekezdései** értelmében a rendőri intézkedés közben lehetőleg meg kell előzni, hogy a rendőrt megtámadják, illetve a rendőri intézkedés eredményes befejezését szükség esetén segítség igénybevételével is biztosítani kell.

A **32.§ (1) bekezdése** rögzít, hogy az igazoltatás során a rendőr elkéri az igazoltatott személyi igazolványát vagy egyéb személyazonosságot igazoló okmányát. Ha az okmány valódisága kétséges, a rendőr ellenőrző kérdéseket tehet fel. Felszólítja az igazoltatott személyt adatainak bemondására, a bemondott adatokat az okmánnyal összehasonlítja.

A **37. § (1) bekezdése** értelmében az igazolás megtagadása vagy a személyi adatok hitelességének hiánya miatt megkezdett előállítás végrehajtását mellőzni kell, ha az intézkedés alá vont személy az előállítás közben megfelelően igazolja magát, vagy személyazonosságát a rendőr megállapította, ellene bűncselekmény gyanúja nem merült fel, vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazására nem került sor.

Az **51.§ (1) bekezdése** szerint a rendőr szolgálata jogszerű teljesítésekor köteles intézkedésének érvényt szerezni, ennek érdekében előzetes figyelmeztetés után joga van kényszerítő eszközök alkalmazására. Ha a figyelmeztetést a körülmények nem teszik lehetővé, a kényszerítő eszközök előzetes figyelmeztetés nélkül is alkalmazhatók.

Az **52.§** értelmében a kényszerítő eszközök meghatározásának sorrendje fokozatosságot is jelent, súlyosabb kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az enyhébb kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan. A kényszerítő eszközök alkalmazása során ellenszegülésnek kell tekinteni azt a célzatos, fizikai erő kifejtéssel járó tevékenységet, amely a rendőrt jogszerű intézkedésének megkezdésében, folytatásában vagy befejezésében akadályozza.

Előzetes figyelmeztetés nélkül csak akkor alkalmazható a kényszerítő eszköz, ha a késedelem veszéllyel járna.

Az **53.§** alapján kényszerítő eszköz alkalmazása feltételeinek fennállása esetén testi kényszer akkor kell alkalmazni, ha rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán súlyosabb kényszerítő eszköz alkalmazása nem indokolt. A testi kényszer alkalmazása során a rendőr felhasználhatja az önvédelmi fogásokat is.

Az első fokú ítélet tényállásában rögzítetteket összevetve a vádbeli időben hatályos szolgálati szabályzat hivatkozott rendelkezéseivel, az állapítható meg, hogy a vádlotti magatartás jogszerű és indokolt volt.

Az arányosság követelménye szempontjából azt is vizsgálni kellett, hogy a testi kényszer illetve a bilincselés kereteit túllépték-e, illetve történt-e kifejezett bántalmazás.

Emiatt volt lényeges az elsőfokú bíróság részéről a sértett sérüléseinek részletes elemzése, illetve az erre vonatkozó szakértői vélemény értékelése. Ennek során helyesen jutott a megyei bíróság arra a következtetésre, hogy a sértett sérülései között nem volt olyan, amely kifejezett bántalmazás (pl. ütés, rúgás) folytán keletkezett volna. A sértett sérülései a rendőri intézkedésnek való igen aktív ellenszegülés miatt, a testi kényszer (földrevitel, bilincselés) alkalmazása során keletkeztek. Nyilvánvalóan elmaradtak volna, ha a sértett nem támad a rendőrökre és nem próbál meg egészen a rendőrautóba való beültetéséig ellenállni.

Megállapítható tehát, hogy a pótmagánvádló elszenvedett sérülései nem tudatos, sérülés okozására irányuló bántalmazás következtében, hanem jogszerű, indokolt és arányos kényszer alkalmazása során keletkeztek.

Az előzőekben foglaltakra figyelemmel tehát nem tévedett az első fokú bíróság, amikor a vádlottakat az ellenük emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette.

A pótmagánvádló képviselője beadványa 7. oldalán az intézkedés szakszerűségét kérte számon. Megjegyzendő, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint szakszerűtlen rendőri intézkedés esetén is bűncselekmény hiánya címén van helye felmentésnek, és csak a rendőr fegyelmi felelősségének kérdését vetheti fel.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság határozatának egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Be. 371.§-ának (1) bekezdése alapján - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 344.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján a pótmagánvádlót kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Budapesten, 2011. évi április hó 15. napján

. Mészáros László s.k.
a tanács elnöke

. Sebe Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt s.k.
bíró

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. évi szeptember hó 14. napján kihirdetett B. 333/2009/32. sorszámú ítélete I.r. és II.r. vádlottak tekintetében - a Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.361/2010/8. sorszámú végzésével - a mai napon **jogerőre emelkedett** és a bűnügyi költség tekintetében végrehajtható.

Budapesten, 2011. évi április hó 15. napján

Dr. Mészáros László s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő